

PROP DE VOSALTRES

Santa Teresa de Calcuta

Quan reflexionem sobre la situació actual de l'Església, sovint afirmem que estem vivint uns moments de crisi. Aquesta sensació ens impedeix veure moltes vegades els grans dons que Déu ens ha regalat durant les últimes dècades. El gran regal de Déu a l'Església és la santedat dels seus membres i el seu gran tresor són els sants. Si l'Església fóra rica i potent en les seues institucions i no tingués fruits de santedat, en realitat seria pobra. En canvi, una Església que viu santament, encara que siga pobra en persones i en mitjans, posseeix un gran tresor.

Hem d'agrair a Déu que, enmig d'un temps en què sentim les dificultats de l'evangelització, ens haja regalat uns testimonis de santedat tan lluminosos per al nostre món. Un d'ells és santa Teresa de Calcuta, canonitzada pel papa Francesc fa unes setmanes. La seua figura resulta familiar a tota una generació de cristians. La recordem, per exemple, junt amb sant Joan Pau II, qui va saber veure la profunditat de la seua experiència espiritual i va estar unit a ella per una amistat sincera.

La seua activitat ens resulta també coneguda: va entregar la vida per mostrar la llum de Crist i saciar la set de Déu als més necessitats d'amor, que eren per a ella els pobres de Calcuta. La congregació de les Missioneres de la Caritat, fundada per ella, continua la seua obra en tot el món, estimant els més necessitats amb el mateix amor amb què estimen el Senyor. La seua tasca va ser unànimement reconeguda inclús fora de les fronteres de l'Església. La concessió del premi Nobel

de la Pau va ser el signe de l'admiració que va despertar aquesta obra i el mode de realitzar-la.

Però el secret de la santedat està dins, en el cor, en les motivacions, en l'amor al Senyor, en l'obediència a la seua voluntat i en la fidelitat als com-

promisos, malgrat les dificultats i foscors. La grandesa d'aquesta dona xicoteta està en el seu camí espiritual: en el desig de ser missionera durant la seua joventut, que la va portar a ingressar en la congregació de les germanes de Loreto; en el vot privat que va fer l'any 1942 de donar a Déu qual-sevol cosa que li demanara i no negar-li res; en la generosa resposta a la «crida dins de la crida» que el Senyor li va fer el 10 de setembre de 1946, durant un viatge amb tren «per a anar als carrers a servir als més pobres dels pobres». No va viure açò com un projecte seu, sinó com una crida «a deixar-ho tot i seguir-lo a Ell als barris més miserables».

Fidel al seu compromís de l'any 1942, va haver de prendre decisions doloroses i arriscades: abandonar la congregació a la qual pertanyia i esperar el reconeixement de l'Església a la nova família religiosa fundada per ella. A més va haver de passar per l'experiència d'una nit espiritual que la portaria a una fe pura i nua i, en determinats moments, a preguntar-se si el que feia era la voluntat de Déu. I malgrat tot açò, va ser fidel al desig de saciar la set de Crist que continua present en el nostre món en aquells que, com Ell, «moren en la pobresa absoluta, privats de tot consol, abandonats, menyspreats i trencats en el cos i en l'ànima».

Que el Senyor ens concedisca alegrar-nos per este testimoni de santedat.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Estimar en la malaltia

Han estat fills, pares i avis. Fa més de cinquanta anys que es varen casar. S'estimen molt. Han passat per moments de joia i de dificultats. Han viscut les responsabilitats del matrimoni, també la seva grandesa. Sempre implicats en la vida eclesial: moviments infantils, juvenils i d'adults. També en serveis diversos a la comunitat: catequesi, economia, formació... Quan, ja jubilats, gaudien de la maduresa de la vida i contemplaven, globalment, amb joia l'itinerari del seu amor, ella emmalaltí i a poc a poc s'allunyà de la realitat i de la relació habitual amb les persones. L'espòs la cuidava a casa, amb dedicació i tendresa. Passat un temps, en agreujar-se la malaltia, es va fer necessari viure en una residència amb atenció adequada a la seva situació. Des del

primer dia, a mig matí, l'espòs va a la residència, està al seu costat, li parla amb la tendresa de sempre, l'acaricia i rep de la seva esposa mirades de pau i d'agraïment, signes de joia i en algunes ocasions una paraula, un signe que, des de la boira personal en què està immersa, dóna a entendre que el reconeix. Li dóna el dinar amb la mateixa dedicació i afecte. A mitja tarda hi torna. Un passeig empenyent la cadira de rodes i arriba l'hora de donar-li el sopar. El marit torna cap a la casa familiar, pensant i pregant. Dóna gràcies a Déu pel dia, per cada petit gest rebut; demana forces per a demà, joia i esperança per transmetre.

Jesús és compassiu amb els qui pateixen i s'identifica amb ells: «Estava malalt i em vau visitar» (Mt 25,36). L'atenció als malalts és una missió

que el Senyor dóna als cristians i que podem realitzar tant en l'atenció directe al qui sofreix com amb la pregària amb què hem d'acompanyar-la. Dues dimensions d'un mateix amor expressades des de les pròpies limitacions, lluny d'angoixes i desesperacions. Jesús ens convida a participar en el ministeri de la compassió. És el que intenta fer l'espòs del nostre relat. Té molt present que un dia es donaren l'un a l'altre, en un compromís mutu de fidelitat. Recorda les paraules pronunciades: «Et prometo que et seré fidel en la prosperitat i l'adversitat, en la salut i la malaltia i que t'estimaré i t'honoraré tota la vida». Ara és hora d'estimar en la malaltia, amb la confiança que, com ho ha fet sempre, Déu segueix beneïnt la seva unió.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Santa Teresa de Calcuta

Cuando reflexionamos sobre la situación actual de la Iglesia, frecuentemente afirmamos que estamos viviendo unos momentos de crisis. Esta sensación nos impide ver muchas veces los grandes dones que Dios nos ha regalado durante las últimas décadas. El gran regalo de Dios a la Iglesia es la santidad de sus miembros y su gran tesoro son los santos. Si la Iglesia fuera rica y potente en sus instituciones y no tuviera frutos de santidad, en realidad sería pobre. En cambio, una Iglesia que vive santamente, aunque sea pobre en personas y en medios, posee un gran tesoro.

Hemos de agradecer a Dios que, en medio de un tiempo en el que sentimos las dificultades de la evangelización, nos haya regalado unos testimonios de santidad tan luminosos para nuestro mundo. Uno de ellos es santa Teresa de Calcuta, canonizada por el papa Francisco hace unas semanas. Su figura resulta familiar a toda una generación de cristianos. La recordamos, por ejemplo, junto a san Juan Pablo II, quien supo ver la profundidad de su experiencia espiritual y estuvo unido a ella por una amistad sincera.

Su actividad nos resulta también conocida: entregó la vida por mostrar la luz de Cristo y saciar la sed de Dios entre los más necesitados de amor, que eran para ella los pobres de Calcuta. La congregación de las Misioneras de la Caridad, fundada por ella, continúa su obra en todo el mundo, amando a los más necesitados con el mismo amor con el que aman al Señor. Su labor fue unánimemente reconocida incluso fuera de las fronteras de la Iglesia. La concesión del premio Nobel de la Paz fue el signo de la admiración que despertó su obra y el modo de realizarla.

Pero el secreto de la santidad está dentro, en el corazón, en las motivaciones, en el amor al Señor, en la obediencia a su voluntad y en la fidelidad a los compromisos, a pesar de las dificultades y oscuridades. La grandeza de esta mujer pequeña está en su camino espiritual: en el deseo de ser misionera durante su juventud, que la llevó a ingresar en la congregación de las hermanas de Loreto; en el voto privado que hizo en el año 1942 de dar a Dios cualquier cosa que le pidiera y no negarle nada; en la generosa respuesta a la «llamada dentro de la llamada» que el Señor le hizo el 10 de septiembre de 1946 durante un viaje en tren «para ir a las calles a servir a los más pobres de los pobres». No vivió esto como un proyecto suyo, sino como una llamada «para dejarlo todo y seguirle a Él a los barrios más miserables».

Fiel a su compromiso del año 1942, tuvo que tomar decisiones dolorosas y arriesgadas: abandonar la congregación a la que pertenecía y esperar el reconocimiento de la Iglesia a la nueva familia religiosa fundada por ella. Además, tuvo que pasar por la experiencia de una noche espiritual que la llevaría a una fe pura y desnuda y, en determinados momentos, a preguntarse si lo que hacía era la voluntad de Dios. Y a pesar de todo esto, fue fiel al deseo de saciar la sed de Cristo que continúa presente en nuestro mundo en aquellos que, como Él, «mueren en la pobreza absoluta, privados de todo consuelo, abandonados, despreciados y rotos en el cuerpo y en el alma».

Que el Señor nos conceda alegrarnos por este testimonio de santidad.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Terrassa organitza la trobada anual de delegats de Missions de Catalunya

Com cada any, en els últims dies d'agost, s'han reunit els delegats de Missions dels bisbats de Catalunya. En aquesta ocasió la trobada ha estat organitzada per la Delegació de Missions de Terrassa. Acol·lits pel delegat diocesà Antoni Urbano.

Alguns col·laboradors de les delegacions de Missions han participat en aquestes jornades de formació, en les quals també es dedica una part per a la convivència.

La trobada presidida pel bisbe, Mons. Enrique Benavent, ha tingut lloc a la Casa d'Espiritualitat de les Franciscanes Missioneres de la Garriga. El director nacional de les Obres Missionals Pontificies, D. Anastasio Gil, ha fet acte de presència per presentar-nos la campanya del Domund d'aquest any i treballar en l'organització de l'exposició «El Domund al descobert» que enguany se celebra a Catalunya. El segon dia de trobada ens va acompanyar el bisbe de Terrassa Mons. Miquel Àngel Saiz.

Com es ve fent en els últims anys una part de la trobada es dedica a la formació, en aquesta ocasió els temes van ser la conferència de Mn. Josep M. Martí Bonet que ens parlà de «La incul-

turació de l'Evangeli a l'Àsia Oriental» i la Sra. Rosa Maria Piquè i Faus va parlar de «L'animació missionera a l'Escola Cristiana de Catalunya».

L'última part de la trobada es va dedicar a la programació del curs pastoral missioner.

Delegació de Missions

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La misericòrdia instrument de comunió

Avui volem reflexionar sobre el miracle de la multiplicació dels pans. A l'inici de la narració que fa Mateu (cf. 14, 13-21), Jesús acaba de rebre la notícia de la mort de Joan Baptista, i amb una barca travessa el llac a la recerca d'«un lloc despoblat» (v. 13).

Aquell dia, doncs, el Mestre es va dedicar a la gent. La seva compassió no és un sentiment vague; mostra en canvi tota la força de la seva voluntat de ser a prop nostre i de salvar-nos.

Ara aturem-nos en el gest de benedicció de Jesús: Ell «prengué

els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans i els donà als seus deixebles» (cf. v. 19). Com es pot observar, són els mateixos signes que Jesús va fer al Darrer Sopar; i són també els mateixos que cada prevere fa quan celebra la santa Eucaristia. La comunitat cristiana neix i reneix contínuament d'aquesta comunió eucarística.

Per això, viure la comunió amb Crist és una cosa diferent de restar passius i aliens a la vida quotidiana; contràriament, ens introdueix cada vegada més en la relació

amb els homes i dones del nostre temps, per a oferir-los el senyal concret de la misericòrdia i de l'atenció de Crist. Mentre ens nodreix de Crist, l'Eucaristia que celebrem ens transforma de mica en mica també a nosaltres en cos de Crist i nodriment espiritual per als germans. Jesús vol arribar a tots, per a portar a tots l'amor de Déu. Per això converteix cada creient en servidor de la misericòrdia. Jesús ha vist la gran gentada, n'ha sentit compassió i ha multiplicat els pans; així ho fa amb l'Eucaristia.

(Dimecres, 17 d'agost de 2016.)

Trobada del Seminari Interdiocesà de Catalunya a Tortosa

Els dies 8, 9 i 10 de setembre, els seminaristes del Seminari Interdiocesà de Catalunya, vam passar uns dies de convivència al nostre Seminari de Tortosa. Han estat uns dies molt enriquidors on ens hem pogut retrobar després dels mesos d'estiu i compartir totes aquelles experiències que el Senyor ens ha regalat durant l'estiu, a més de visitar una mica alguna zona del bisbat com la Mare de Déu de Vallibana, Morella, Sant Mateu i la comunitat de monges Agustines i la mateixa ciutat de Tortosa. El dissabte vam acabar dedicant un matí de pregària per demanar a Déu per tot el curs que comencem.

Mn. Javier Vilanova

Presentació dels xiquets i xiquetes a la Mare de Déu de la Cinta

El diumenge 11 de setembre tingué lloc a l'altar major de la Catedral, la presentació de cinquanta-cinc xiquets/es a la Mare de Déu. L'Eucaristia fou celebrada pel prior de la Reial Arxiconfrària, Rev. José Luis Arín. Hi eren presents el primer majordom, Sr. Lorenzo Pérez, i confreres i, la presidenta de la Cort d'Honor, Sra. Mònica Ripoll, acompanyada d'alguns dels seus membres. Assistiren a la celebració un bon nombre de tortosins, entre ells els pares i mares dels xiquets/es que havien de ser presentats a la Mare de Déu.

La Missa va ser molt participada i cal destacar que, tot i ser-hi presents tants xiquets i xiquetes,

amb un comportament excel·lent. Tothom va participar-hi amb molta devoció. Mn. Arín en l'homilia ens digué: «Tots els evangelis presenten fotografies de Déu, la d'avui ens presenta un Déu que estima i està boig d'amor. Déu ens estima tant, que el seu amor no es mesura pels càlculs humans.»

Al moment de les pregàries es demanà de manera especial per tots els xiquets/es que cada vegada conequin i estimin més la Mare de Déu.

Tot seguit, els xiquets i xiquetes acompanyats pels seus pares es van posar davant l'altar per a presentar-los a la Mare de Déu de la Cinta, pregant tots junts: «Mare de Déu de la Cinta, us oferim el nostre fill/a... Gràcies per fer-nos pares, que sapiguem ser-ho com Tu ho vas ser... Que la sagrada Cinta lli-gui sempre els nostres cors amb Tu. Mare apreteu la llaçada que no es desfai mai més. A veu plena et diem avui que et presentem el nostre fill/a: Nostra Cinta sobretot!». Mentre cantàvem l'himne a la nostra patrona, els xiquets primer i després tots els fidels, vam venerar la relíquia. Que Maria sigui el far que ens il·lumina per arribar a Jesús, el nostre port de salvació.

Maria Joana Querol

DOMUND 2016

Domund (II)

En ple mes d'octubre, la tardor s'inicia vestint de fulles caigudes els nostres carrers. Sabem, però, que en altres indrets d'aquest planeta nostre està sorgint una nova primavera. Llocs on flors plenes de colors envairan cada racó de cases i pobles. La interiorització profunda que hem fet de l'Evangelí a casa nostra està sent un esclat de nova vida en altres països. Sovint ens dolem que entre nosaltres la fe està ja en la tardor, a tocar l'hivern. Si mirem més enllà, el món de les missions ens manifesta altres esperançadores primaveres.

Segon diumenge d'octubre, preparant la Jornada del Domund. El salm ens ho recorda: «Canteu al Senyor un càntic nou, perquè ha fet meravelles! Conteu a les nacions la seva glòria, conteu a tots els pobles els seus prodigis». I això recorda el Domund: que aquella llavor que sembraren entre nosaltres, que reflexionàrem i visquérem en les nostres comunitats eclesials (intentant imitar la profunditat i intensitat de tants sants) està escampant-se per tota la terra.

Pau ens dirà que «aquesta és la bona nova que jo anuncio, i per ella haig de sofrir fins al punt de trobar-me encadenat com si fos un malfactor. Però la paraula de Déu no està pas encadenada!». Aquesta bona nova ha posat al germà al mig del missatge de la nostra salvació, el primer lloc on es troba Crist. Les «primaveres» que la Jornada Mundial de les Missions ens anuncia ens parlen del treball per un món més just en favor dels més febles. ¿Estem nosaltres encadenats, com si fóssim malfactors, en l'anunci d'aquest Regne que ja comença aquí? ¿O potser volem nosaltres encadenar la paraula de Déu?

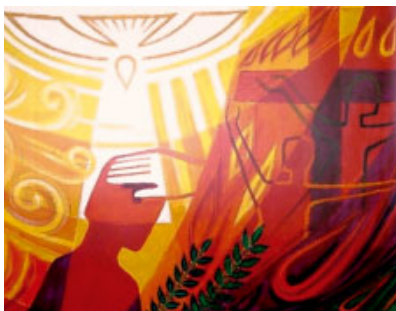
Domund: «La paraula de Déu no està pas encadenada!»

Delegació Diocesana de Missions

AGENDA

► **Dissabte 15.** Carmelites de Jesús, a les 10 h, Missa. / Cases d'Alcanar, a les 20 h, Confirmacions.

► **Diumenge 16.** Alcanar, a les 12.15 h, Confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) Ga 4,22-24.26-27.31-5,1 / SI 112 / Lc 11,29-32]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu; sant Daniel Comboni, bisbe, fund. Missioners Combonians.

11. ■ Dimarts [Ga 5,1-6 / SI 118 / Lc 11,37-41]. Sant Joan XXIII, papa; santa Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fundadora Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Dimecres [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.

13. ■ Dijous [Ef 1,1-10 / SI 97 / Lc 11,47-54]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

14. ■ Divendres [Ef 1,11-14 / SI 32 / Lc 12,1-7]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Dissabte [Sir 15,1-6 / SI 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i dra. de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / SI 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Sant Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg., salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Galderic.

Diuenge XXVIII de durant l'any

COMENTARI

Només l'agraït és salvat

Eliseu pertany a una comunitat de profetes que viu la pobresa i està sovint en deliri profètic.

El poble hi va sovint a fer-los consultes.

Com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. Naaman de Síria s'hi banyà al Jordà set vegades. Llavors quedà pur de la lepra.

La conseqüència és la confessió de fe de l'estranger Naaman: Ara sé ben cert que fora d'Israel no hi ha cap Déu enlloc més de la terra; i per això no oferiré cap víctima a altres déus sinó només al Senyor.

En Pau, ideal d'Apòstol màrtir de l'Evangeli, es repeteix la dinàmica de Mort i Resurrecció oberta per Crist: fins a trobar-me empresonat com si fos un malfactor; però la presó no pot encadenar la Paraula de Déu.

La fidelitat enmig de la prova és el marc ideal perquè es reveli l'eficàcia salvífica de l'amor de Déu, essent el cristià solidari amb Crist.

Amb llenguatge pedagògic Pau avisa que si el neguem, també Ell ens negarà. Però després recorda que la fidelitat de Déu es fonamenta en la seva pròpia identitat més que no pas la fidelitat o no del cristià: Ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

A l'Evangeli primer tots deu leprosos mostren fe invocant Jesús amb el títol de «Mestre» i demanant confiats «Apiadeu-vos de nosaltres».

També tots van a complir l'encàrrec de Jesús d'anar a presentar-se als sacerdots.

Però quan tots hi quedaren purs de la lepra, només un d'ells, samarità, tornà enrere donant glòria a Déu i es prosternà als peus de Jesús.

Al final només l'agraït escolta de Jesús la sentència definitiva: La teva fe t'ha salvat.

Els deu leprosos havien estat guarits de la lepra física però només l'agraït quedà «salvat» gràcies a la seva fe.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre dels Reis

(2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor». Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo». Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç / sagrat han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dóna en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç

(Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes

(2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra.

Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió: «Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó. Naamán dijo entonces: «Queje al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor.»

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 2,8-13)

Querido hermano:

Acuérdate de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito: Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samaria y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes». Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús, rostro en tierra, dándole gracias. Este era un samaritano. Jesús tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien viera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete; tu fe te ha salvado.»